

at man stiller *Ændringsforslag* for at forbedre enkelte Punkter, ikke forhindrer, at man kan stemme mod Loven alligevel. Det gjør man jo i mangfoldige Forhold. Altsaa: hvorfor har det ærede Medlem ikke gjort os den Tjeneste at lade sit Lys skinne for os? Der har ikke været Grund for ham til at lade det være. Jeg beklager dette saa meget mere efter Bestafsenheden af hans Kritik af vort Forslag. Denne Kritik gif egentlig ud paa to Ting. Det ærede Medlem sagde: Jeg har et Forslag, jeg veed ikke, om det er bedre eller daarligere end dette; men jeg har et Forslag, men dernæst vilde han slet ikke sige, hvad dette Forslag, som han ikke vilde stille, gif ud paa. En saadan Kritik er det vanskeligt at faae fat paa, thi man veed ikke, om det er Kritik eller ikke Kritik. Det ærede Medlem ansførte dernæst en Del Bemærkninger om det foreliggende Forslag om Stiftsmidlerne. Den ærede Minister har sluttet sig til Forslaget og har erkjendt i sine Udtalelser, hvad Meningen var med den anden Passus i Forslaget, nemlig Intet at forandre i, hvad der mulig maatte bestaa. Der siges ikke Noget om, hvorvidt der bestaar Noget eller ikke bestaar Noget, og der siges altsaa ikke Noget om, hvorvidt Noget forandres; men der udtales en bestemt Erklæring om, at, hvis der er Noget, bliver det, og hvis der ikke er Noget, bliver der ingen Ting. Den ærede Minister har dernæst betegnet Forslagets Formaal og Hensigt som gaadende ud paa at hindre almindelige administrative Bestemmelser, at hindre, at der ved almindelige Bestemmelser raades over det Indvundne. Forslaget medfører dog maaske noget Mere; det medfører, at der ikke kan raades over Beløbene uden paa den Maade, at det sker gennem *Inddragning* til særlige Diemed. For at der skal kunne raades over det, maa det indbrages i særlige Diemed. Det er ikke blot ved almindelige Bestemmelser, at der ikke kan raades over det Inddragne, men der kan kun raades over disse Midler efter de hidtil gjældende Regler, altsaa paa samme Maade som hidtil. Hidtil er der kun raadet over dem indenfor visse Grændser, og videre kan der ikke raades over disse Midler. Nu siger det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), at første og anden Del af Forslaget ophever hinanden, og det ærede Medlem er ikke tilfreds med dette Forslag. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg havde udtalt mig om det foreliggende *Ændringsforslag*, som om det i Realiteten var det samme, som vi havde i Fjor. Dette tror jeg ikke, at jeg har gjort; det er vistnok en Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Har jeg udtrykt mig saaledes, er det i hørt Tilfælde en uforet Udtryksmaade, thi det er klart nok, at det ikke i Realiteten er det samme; men jeg tror heller ikke, at jeg har sagt Andet, end at det i Realiteten tilsigter og derved i Realiteten opnaar

det, vi i Fjor i Realiteten vilde opnaa og tilsigtede. Det er dog dette, der er Tale om. Jeg har kun gjort det for at sikkre mig mod alle mulige senere Fortolkninger og Misforstaaelser. Det ærede Medlem betegnede Formaalet for Forslaget i Fjor ved at oplæse de Udtalelser, som derom findes i Betænkningen for i Fjor. Der staar der udtrykkelig, at Meningen dermed er, at Rigsdagen ved Behandlingen værner om Lovgivningsmagtens Ret med Hensyn til Ordningen af hele denne Sag, idet man samtidigt sikkre de inddragne Midler mod en Anvendelse, som ikke forud har vundet den bevilgende Magts Billigelse, og nedlægger en Indsigelse mod den Vilkaarlighed, som den ministerielle Fremgangsmaade fremviser. Nu gad jeg vist, om ikke samtlige disse 3 Ting her findes, naas og naas fuldt saa godt ved det Forslag, her foreligger. Første Del af Forslaget lyder saaledes: „Uden Rigsdagens Samtykke kan der ikke raades over de Midler, der ved Afdrag i større Præstefalbs Indtægter midlertidigt ere inddragne under Stiftsmidlerne.“ Denne første Del er langt mere tilfredsstillende end Bestemmelsen i Fjor; den rækker langt videre og har i og for sig et langt videre Omfang end Bestemmelsen i Fjor. Bestemmelsen i Fjor medførte ikke Andet end, at det, der efter den 11 Juni 1875 var inddraget i Statskassen, kunde der ikke raades over uden paa Finantsloven, men Alt, hvad der tidligere var inddraget, var der slet ikke rørt ved. Dernæst medførte Forslaget i Fjor heller ikke nogen *Inddring* for, at Ministeren efter den Pragis, der engang var fulgt, og som der ikke stete nogen Indsigelse imod gennem Forslaget i Fjor — hvad jeg kalder hidtil værende Brug — kunde i Fremtiden borttage og inddrage fra Embeder mere og raade over det til de bestemte Diemed, i hvilke han inddrog det, ligesom han hidtil havde raadet over det, og lægge yderligere til Stiftsmidlerne, og saa det næste Aar skjændes igjen med Rigsdagen paa Finantsloven om, hvor stor en Andel der skulde opføres til Stiftsmidlerne. Forslaget i Fjor bevirkede altsaa i Virkeligheden ikke det, at Ministeren ikke kunde vedblive at inddrage; paa ingen Maade. Det hindrede ikke de fremtidige Ministre i vedblivende at tage fra Præstefaldenes Indtægter og lægge til Stiftsmidlerne. Dette rørte Forslaget ikke ved. Det, Forslaget gjorde, var at hindre Anvendelsen af det, der faktisk var inddraget efter den nævnte Dato. *Ændringsforslaget* lød saaledes: „Afdrag, foretagne i geistlige Embeders Indtægter siden 11te Juni 1875 og inddragne i Fjor under Navn af Stiftsmidler anslaaes til 50,000 Kr.“ Men altsaa det Samme naas ved Forslaget i Aar. Det Forslag, som foreligger her i Aar, medfører ganske vist ikke nogen juridisk Umulighed for Ministeren i at benytte den hidtil værende Fremgangsmaade ved at gjøre Afdrag; derom er der ikke Tale,